

Cauza C-566/07

Staatssecretaris van Financiën

împotriva

Stadeco BV

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare
formulată de Hoge Raad der Nederlanden)

„A șasea directivă TVA — Articolul 21 alineatul (1) litera (c) — Taxă datorată exclusiv
ca urmare a menționării sale pe factură — Corectarea taxei facturate fără a fi datorată —
Îmbogățire fără justă cauză”

Concluziile avocatului general J. Kokott prezentate la 12 martie 2009 I - 5298

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 18 iunie 2009 I - 5308

Sumarul hotărârii

1. *Dispoziții fiscale — Armonizarea legislațiilor — Impozite pe cifra de afaceri — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Taxă datorată exclusiv ca urmare a menționării sale pe factură*
[Directiva 77/388 a Consiliului, art. 21 alin. (1) lit. (c)]
2. *Dispoziții fiscale — Armonizarea legislațiilor — Impozite pe cifra de afaceri — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Taxă datorată exclusiv ca urmare a menționării sale pe factură*
(Directiva 77/388 a Consiliului)

1. Articolul 21 alineatul (1) litera (c) din A șasea directivă 77/388 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri, astfel cum a fost modificată prin Directiva 91/680, trebuie interpretat în sensul că, în temeiul acestei dispoziții, taxa pe valoarea adăugată este datorată în statul membru căruia îi corespunde taxa pe valoarea adăugată menționată pe factură sau pe alt document care servește ca factură, deși operațiunea în cauză nu era impozabilă în acest stat membru. În mod contrar situației unei datorii fiscale născute eventual ca urmare a unei operațiuni supuse taxei pe valoarea adăugată, locul prestării serviciilor aflate la originea unei facturi nu este relevant în ceea ce privește nașterea datoriei fiscale prevăzute la articolul 21 alineatul (1) litera (c) din A șasea directivă exclusiv ca urmare a menționării taxei pe factură.
2. Principiul neutralității fiscale nu se opune, în principiu, ca un stat membru să supună corectarea taxei pe valoarea adăugată datorate în acest stat membru numai ca urmare a menționării acesteia din eroare pe factura trimisă condiției ca persoana impozabilă să fi trimis beneficiarului serviciilor efectuate o factură rectificată care să nu menționeze taxa respectivă, dacă această persoană impozabilă nu a eliminat complet, în timp util, riscul de pierdere a unor venituri fiscale.

Instanța națională are obligația să verifice, luând în considerare toate împrejurările relevante, cărei taxe pe valoarea adăugată a unui stat membru corespunde taxa pe valoarea adăugată menționată pe factura în discuție. Cu privire la acest aspect, pot fi relevante în special cota menționată, moneda în care este exprimată suma ce urmează a fi plătită, limba de redactare, conținutul și contextul facturii în cauză, locul de stabilire al emitentului acestei facturi și al beneficiarului serviciilor efectuate, precum și comportamentul acestora.

(a se vedea punctele 27 și 33 și dispozitiv 1)

Pe de altă parte, în măsura în care autoritățile fiscale naționale condiționează corectarea taxei pe valoarea adăugată de restituirea de către emitentul facturii în cauză către beneficiarul serviciilor efectuate a cuantumului taxei plătite fără a fi datorate, dreptul comunitar nu se opune ca un sistem juridic național să refuze o rambursare de taxe percepute fără a fi datorate în condiții care ar duce la o îmbogățire fără justă cauză a avânzilor-cauză.

Existența și măsura îmbogățirii fără justă cauză pe care rambursarea unui impozit perceput fără a fi datorat potrivit dreptului comunitar ar produce-o pentru o persoană impozabilă nu vor putea fi stabilite decât în urma unei analize economice care să ia în considerare toate circumstanțele relevante. În această privință, instanța de trimitere are obligația să efectueze o

asemenea verificare. În special, în acest context poate fi relevantă situația în care contractele încheiate între emitentul facturii și beneficiarul serviciilor efectuate prevedeau sume fixe de remunerare pentru serviciile efectuate sau sume de bază majorate, după caz, cu taxele aplicabile.

În prima situație, nu ar exista o îmbogățire fără justă cauză din partea emitentului facturii.

(a se vedea punctele 48-51 și dispozitiv 2)